

en aquesta tasca, però estranyament, comencen per la part alta del riu (del pont de "l'Empalme" de Vilobí al pont de Franciac, sobre la Nacional II).

Què passa a la tardor?

Doncs que amb la primera revinguda de l'Onyar, a Vilobí l'aigua passa de llarg, però a Riudellots tenen més aigua que mai. Segons dades facilitades pel senyor Ciurana, l'aigua arriba a un nivell 34 centímetres superior al de 1962.

Als indrets de Vilobí, però, amb els marges ben retallats i sense plantes, es produeixen grans esllavissades. A l'indret de cal Tet d'Onyar, per exemple, l'aigua s'emporta el pont de ferro i els seus fonaments a l'esquerra del riu, a més de pals elèctrics i camins arran del corrent.

Esllavissades al pont de "l'Empalme" amb les riuades de la tardor del 1970

Després es quan es posen les pedres grosses per protegir les margeres de futures esllavissades.

Actualment, a Vilobí sembla que el problema d'aiguats causats per l'Onyar està solucionat, encara que falta per veure el que passaria amb una riuada com la del 1962.

El pont de ferro vell col.locat a l'indret de cal Tet arrossegat per les riuades del 1970.

Ara, però, els trets ens vénen d'un altre costat, com poguérem comprovar, sense anar més lluny, a la tardor del 1987: el Grevolosa en fou el causant.

El llit del torrent està brut, el pont de la carretera de Santa Coloma a "l'Empalme" i el pont de can Morral no engoleixen l'aigua, hi ha margeres baixes, als camps entre l'Onyar i la carretera de "l'Empalme" s'han fet moltes construccions que desvien l'aigua, hi ha recs de desguàs dels camps que han estat desviats, estan bruts o no tenen sortida, etc... I així fou com l'aigua del Grevolosa que vessava a "l'Empalme" seguí pels camps i, voltant per darrera el Castell, entrava al poble pel carrer d'Onyar (vegeu el núm. 3 de TOSQUIJA del desembre de 1987).

Potser seria hora de començar a dragar el llit d'aquest torrent o de solucionar el problema dels ponts insuficients. Al cap i a la fi, el Grevolosa no és pas tan llarg: surt de sota Serrallonga i desemboca a l'Onyar uns metres més avall de can Comas.

Com dèiem al principi, una plana de terrenys al.luvials sempre estarà exposada a l'aigua, però creiem que amb els mitjans tecnològics d'avui dia és possible corregir els efectes destructors de les riuades en camps i habitatges, fins a convertir-los en mers fets anecdòtics.